

Истинската история

На 15 юни 1883г. е роден Георги Тановски - български герой убит от комунистите

Георги Тановски е български офицер (генерал-майор), командир последователно на 1-ва пехотна софийска дивизия и 8-ма пехотна тунджанска дивизия през 1935г.

Георги Тановски е роден в село Макоцево, Софийско. Той расте като будно и любознателно дете. Научава буквите и почва да чете още преди да тръгне на училище. Като ученик прави силно впечатление на учителите си със своето ученолюбие и те настоятелно препоръчват на баща му да направи всичко възможно, но да изучи сина си. Георги Тановски завършва Първа Софийска мъжка гимназия с добър успех, след което учителства една година, за да помогне на крайно задлъжнелия си баща. През 1903г. постъпва в Школата за запасни офицери в София. Неговият командир оценява качествата му и с негова препоръка Тановски е приет в клона на Военното училище, намиращ се тогава в Княжево. През 1908г. завършва Военното училище, като е зачислен във втора рота на 22-ри пехотен Тракийски полк. На 15 октомври с.г. е произведен в чин подпоручик. Житейският път на генерал Георги Тановски е пример за жертвоготовността, с която няколко поколения в следосвобожденска България изнесоха на плещите си епопеята на войните за национално обединение от 1912-1918г.

Назначен е за командир на взвод, а скоро след това е

изпратен за началник на граничен участък с Турция. Младият командир скоро налага своето обаяние и авторитет сред войниците, които командва, със своето високо развито чувство за дълг и непрекъснати грижи за бита на подчинените си. В дейността си Тановски е силно мотивиран, както от патриотични чувства, така и от възмущението, което го обзема, когато научава, че български генерал търгува с дървен материал по границата. Много скоро, през 1909г. въпросният офицер е уволнен от армията и е преведен в запаса. При обявяването на Балканската война от 1912-1913г. той поема командването на 7-ма рота от 22-ри пехотен Тракийски полк, с която му предстои да извърви дълъг път на бойни подвизи, победи, но и големи страдания и жертви. По време на мобилизационния период и съсредоточаването, поручик Тановски прави нещо, на което малцина пехотни командири тогава отдават значение в периода на трескава подготовка за поход към границата - **той намира време да обучава и подготвя своите войници за отблъскване на кавалерийска атака.**

Тановски взима участие и в Междусъюзническата война(1913г.), както и в Първата световна война. Тановски е един от героите от боевете с турците при Булаир през януари 1913г., където е тежко ранен - и от епичните боеве със сърбите при Калиманци. Като командир на рота разбива един английски кавалерийски полк в края на 1916г. в Сярското поле.

На 1 май 1936г. е произведен в чин генерал-майор и преминава в запаса. Така след 28 години беззаветна служба на Отечеството в редовете на българската войска , Тановски сменя военното облекло с гражданен костюм. Приспособяването с гражданския живот е трудно. Отпуснатата пенсия не стига за изхранване на семейството му. Децата му са малки - най-големият син - Любомир е на 13 години, средният - Атанас е

10-годишен, а най-малкият - Владимир, е едва 3-годишен. За да издържа семейството си, той избира професията на книжар. **И след излизането си от армията той и неговите съратници от разтурения Военен съюз са следени непрекъснато от политическата полиция.** При англо-американските бомбардировки над София през зимата на 1944г, къщата на Георги Тановски е разрушена и той се евакуира в родното си село Макоцево. Идва 9 септември 1944г, когато противниците му не са забравили неговата принципност и решителност, спрели не една и две авантюри и сега виждат удобен момент за разправа с героя от войните за национално обединение. Когато на 27-ми септември отива в 5-ти полицейски участък за подаване на нови адресни карти, е задържан в участъка. **Същата нощ е откаран в района на гр. Елин Пелин и е жестоко убит с други задържани. Физическите убийци са от партизанската бригада "Чавдар", но по-важни в случая са интелектуалните подбудители на убийството.** Съпругата на генерал Тановски прави неуспешни опити да научи нещо за съдбата му. Министър-председателя Кимон Георгиев ѝ дава пример да разбере, че не желае да обсъжда въпроса за изчезването на съпруга ѝ. В коридорите на Военното министерство среща техния кумец - капитан Константин Чичев, бивш адютант на Георги Тановски, но той я отминава, правейки се, че не я забелязва. **На 10 декември 1945г. цинично е обявен от Софийски областен съд за "безследно изчезнал". Гробът на генерал Георги Тановски и до днес е неизвестен.**